

کرده است. ۱۰ مینیاتور بیست تحصیل کرده در مجموعه فعالند. این افراد همگی کارشناس و کارشناس ارشد نقاشی هستند. آن هادوره های نقاشی روی حجم را گذراندند و در همین زمینه هم سنجش شدند.»

بنیاد کودک

معرف ما به چهره ها

شاید برای شما هم این سوال پیش بیاید که چطور چهره های معروف کشورمان قبول می کنند که اسکن شوند و مجسمه شان ساخته شود؟ صاحبکار به این سوال این طور پاسخ می دهد: «در این زمینه بنیاد کودک نقش ویژه ای داشته است. همان طور که می دانید، بنیاد کودک، کودکان بی بضاعت را برای تحصیل حمایت می کند. خیران بسیاری هم با این بنیاد همکاری می کنند. وقتی با این بنیاد آشنا شدیم، از آن ها خواستیم اجازه بدهند مجسمه خیرانشان را در بزرگداشت ها بسازیم و در عوض آن ها چهره ها را به ما معرفی کنند. این روند با حضور بازیگران و چهره های مطرح کشورمان در برنامه ها و بزرگداشت های بنیاد ادامه یافت. حالا بنیاد واسطه بین ما و چهره های مطرح است. ما از هر چهره اجازه می گیریم تا دو مجسمه بسازیم؛ یکی را برای خودش می فرستیم و یکی را در موزه خودمان نگهداری می کنیم. در این مدت، مجسمه فاطمه معتمدآریا، مهراں مدیری، داریوش ارجمند، علیرضا قربانی، مجید اخشابی و خیلی از بازیگران و هنرمندان ایرانی ساخته شده است. بعضی هایشان را فرستاده ایم برای صاحبانش و بعضی ها را هنوز تحویل صاحبش نداده ایم.»

نگاه متعجب مهراں مدیری

صاحبکار در مواجهه با بازیگران مطرح کشورمان، به خاطره ای در مورد مهراں مدیری اشاره می کند: «وقتی مجسمه مهراں مدیری را به دفتر کارش در تهران بردم، پشت میز نشسته بود. مجسمه را از قابش بیرون آورد. ساکت، مدتی به آن خیره شد. فکر کردم خوشش نیامده است. علت سکوتش را که پرسیدم، گفت تا حالا خیلی از من مجسمه ساخته شده است ولی این مجسمه دارد با من حرف می زند.»

شناخت استعداد

آنچه باعث محبوبیت بهزاد صاحبکار در عالم کار شده است، کشف استعدادهاست، طوری که مهدی حبیبی، مدیرعامل نمایندگی شرکت وی در استرالیا، در موردش می گوید: «صاحبکار استعدادهایی را که میدانی برای بروز و ظهور نداشته اند، کشف می کند. مینیاتور بیست های این شرکت، نقاشانی هستند که بارها تست شده اند. به آن ها مجسمه خامی داده شد و از آن ها خواسته شد آن را رنگ کنند. رنگ آمیزی دقیق و هنرمندانه، خودش را نشان می دهد. حالا هنر این افراد به دنیا صادر می شود. هنوز هم این مرکز، منتظر استعدادهایی است که برای بروز، نیاز به کمک دارند.»

بگویم که این مجسمه ها در خارج از کشور هم ساخته می شود اما با مجسمه های ساخت ما خیلی متفاوت است.»

آن گونه که من از توضیحات او می فهمم، در این فناوری با دوربین اسکن سه بعدی از فردی که بنایست مجسمه اش ساخته شود، تصویربرداری می شود. تصاویر سه بعدی در سیستم های پیشرفته ای ذخیره می شود. پس از اینکه نیروهای متخصص بر روی تصاویر سه بعدی کار کردند و بافتوشاپ، ایرادهای احتمالی موجود در تصاویر را رفع کردند، برنامه ساخت مجسمه تصویر فرد به پرنیت سه بعدی داده می شود. این مجسمه در چند پرنیت با موادی که در دندان پزشکی استفاده می شود، ساخته می شود. تا اینجا کار در کشورهای دیگر دنیا هم انجام می شود اما آنچه باعث تفاوت کار صاحبکار با نمونه های خارجی آن است، ترکیب صنعت و هنر است: «در نمونه های خارجی، رنگ مجسمه هم چاپ می شود. دوربین های قدیمی را به خاطر می آورید که هم زمان با گرفتن عکس، آن را چاپ می کرد؟ در نمونه های خارجی هم زمان با ساخت مجسمه، رنگ هم زده می شود اما ما در شرکت مان چند مینیاتور بیست داریم که با دقت، جز به جز مجسمه را مانند خود تصویر سه بعدی فرد، رنگ می زنند.»

بخش هنری و ایجاد شغل

برای ۳۰ نفر

کار سختی نبود که دستگاهی گران قیمت خریداری شود و صفر تا صد کار را مانند کشورهای دیگر به دستگاه بدهند اما چند دستگاه ارزان تر خریداری شد و ۳۰ هنرمند به کار گرفته شدند: «کارمان در زمینه هنری با سه نفر در مشهد شروع شد و حالا ۳۰ نفر در این زمینه مشغول کارند؛ البته هر چه کارمان گسترش پیدا کند، می توانیم در این زمینه اشتغال زایی بیشتری ایجاد کنیم.»

پس از خرید لوازم، اولین ماکتی که ساخته می شود، ماکت یکی از نیروهای لابراتوار دندان سازی است: «سه سال پیش وقتی ماکتس را دیدم، واقعا تعجب کردم. از وقتی فرد مدنظر اسکن شد، تا وقتی مجسمه ساخته شد، یک ماه و نیم زمان برد؛ چون هنوز نیروی لازم را نداشتیم اما حالا این زمان کاهش چشمگیری پیدا

این طور پاسخ می دهد: «در زمینه فنی طراحی صنعتی، طرحشان را به ما می دهند. ما با استفاده از تکنولوژی و ابزارهای خاصی که در اختیار داریم، نمونه اش را طراحی می کنیم. سپس ماکتس را می سازیم. صنعتکار اگر بخواهد همان قطعه را به صورت واقعی بسازد، هم هزینه و هم زمان زیادی می خواهد. ما نمونه اش را می سازیم تا صنعتگر پس از بازبینی اگر ایرادی نداشته، به سراغ ساخت قالب و خط تولید برود. در مورد پزشکی هم این طور است که با استفاده از اسکن سه بعدی، نواقص استخوانی نمونه در دست و قالب صورت بیمار ساخته می شود و کنار دست پزشک قرار می گیرد. به این ترتیب دیگر لازم نیست پزشک، صورت بیمار را بشکافد و بعد نمونه درست را بسازد، بلکه پیش از جراحی، بخش معیوب صورت بیمار ساخته می شود. این موضوع، موجب کوتاه شدن زمان جراحی و کاهش هزینه ها می شود.»

هنر و دیگر هیچ

علاقه به هنر نه تنها در بهزاد صاحبکار بلکه در پسرش آرش هم نهادینه شده است. این سوال را که چطور از اسکن و چاپ سه بعدی به سمت ساخت مجسمه های نمونه واقعی انسان رفتند، صاحبکار این طور پاسخ می دهد: «مهم ترین انگیزه، علاقه پسرم آرش به دستگاه چاپ سه بعدی بود. از سویی خودم هم علاقه زیادی به هنر داشتم؛ البته باید

تحصیل کرده در ارتباط بودیم و مدام دانشمان را به روز می کردیم.»

۳۱ سال پیش دو برادر کار دندان سازی را در مشهد استارت می زنند؛ چرا که از سال ۵۸ خانواده صاحبکار از تهران به مشهد نقل مکان کردند: «از ۳۱ سال پیش تا حالا، کارمان را در استان های دیگر هم گسترش داده ایم و از دندان پزشکان متخصص استان هایی مانند تهران، فارس و... که کارهای خاص و ویژه می خواهند، سفارش می گیریم. این موضوع هم به این علت است که هیچ تکنولوژی ای نیست که در دنیا باشد و ما آن را در لابراتوارمان در اختیار نداشته باشیم. علاوه بر این، نیروهای ما همگی کارشناس و کارشناسی ارشدند و در حوزه خودشان متخصص هستند.»

دنیا ی سه بعدی

یکی از فرایندهای دانش جدید در زمینه دندان سازی، تکنولوژی پرنیت سه بعدی است. این تکنولوژی در زندگی صاحبکار نقش ویژه ای ایفا می کند: «هشت سال پیش در کنگره ای که در آلمان بود، با این سبک کار یعنی خدمات چاپ سه بعدی در زمینه ای غیر از دندان سازی آشنا شدم. تا آن زمان از خدمات چاپ سه بعدی در زمینه فنی و پزشکی و دندان پزشکی استفاده می شد.»

این سوال را که آن ها چطور از این تکنولوژی در زمینه فنی و پزشکی بهره می بردند، صاحبکار

